

Lat útróðrar- flotan fiska frítt!!!

Oddagrein

KVOTAN hjá útróðrarflotanum undir 20 tons er uppi, og í gjár boðaði fiskiveiðieftirlitið frá, at flotin verður lagdur og bátarnir missa fiskiloyvi.

BÁTARNIR vóru greiðir yvir, at lítið og einki var eftir, og tí avgjördu útróðrarmenn, sum hava róð út norðanfyri, at fara til Havnar fyrri at koma á tal við fiskivinnu-nevndina hjá Tinginum.

AT fara til landsstýrismannin í fiskimálum dugir einki, tí hann hevur boðað frá, at tá toskakvotan er uppfiskað, mugu bátarnir leggja um til línu og royna eftir øðrum fiskaslogum.

SO er spurningurin, hvat kann fiskivinnu-nevndin gera, og fer Løgtingið at ganga eina aðra leið, enn landsstýrismaðurin í fiskivinnumálum hevur boðað frá.

Á LANDSFUNDI í javnaðarflokkinum um vikuskiftið varð kvotuskipanin og stóðan hjá flotanum nógv umrødd, og at enda samtykti landsfundurin, at útróðrarmenn, sum hava útróður sum høvuðsvinnu, skulu fiska frítt.

TAD merkir í høvuðsheitum, at útróðrarflotin skal ikki hava eitt kvotuloft, men onkursvegna skal ein skipan gerast, so henda veiðinøgðin liggur innan fyri eitt vegleiðandi MLV.

JAVNAÐARFLOKKURIN hevur spælt út, og so er spurningurin, um ein meiriluti í Løgtinginum er fyri hesi fundarsamtyktini. Eingin »grein 13« í samgonguskjalinum skuldi forða einum landsstýrismanninum at leggja slíkt uppskot fram, ella taka undir við einum slíkum uppskoti.

EITT er so heilt vist, at tað ber ikki til at leggja útróðrarflotan. Tað er nærum tað sama sum at koyra ein stóran part av bátaeigarunum á heysin. Harafturat er eisini spurningurin at fáa so nógv av dagomlum útróðrarfiski til sættis sum møguligt. Latið tí útróðrarflotan fiska frítt. Húkurin oyðir ikki nakran stovn!

Lesarabrøv

Góða Elin og hinir politikararnir í Havn!

Eg eiti Maria, eg eri fyra ár og búgvi í Havn. Systir mín eitur Beinta og er eitt ár. Vit vilja fegnar vita, nær vit kunnu sleppa í barnagarð og í vøggustovu.

Vit fluttu, saman við foreldrum okkara, til Føroya seinasta summer, tí babba hevði fingið arbeiði. Tey søgdu, at vit høvdu gott av at koma at kenna familju okkara og at Føroyar vóru tað besta staðið í verðini fyri børn at vaksa upp í.

I Danmark gekk eg í barnagarði, tá ið mamma og babba vóru til arbeiðis ella í skúla. Har var ikki so galið at vera, tí har vóru nógv børn at spæla við, og sandkassi og mánabíllur og alt møguligt stuttligt. Og so vóru vit ofta og gingu túr og viðhvørt í svimjihøllini og um summerið høvdu vit

ein svimjihyluttanfyrir.

Nú eru eg og systir mín í »privatari« dagpleygu hjá einari konu, sum er virkilig fitt, tá ið mamma og babba eru til arbeiðis. Har er einki spælplass og eingin mánabíllur og tað ber ikki so væl til hjá dagrøktarmammuni at fara við okkum í svimjihøllina, tí vit eru so nógv børn. Men eg haldi, at vit báðar kunnu bara venja okkum við, at tað er soleiðis.

Eg kenni væl Katrin, tað er hon, sum bestemmar hvør skal sleppa í barnagarð. Eg havi verið og vitjað hana á einum kontóri, saman við foreldrum mínum. Tey spurdu hana, nær vit kunnu sleppa í barnagarð vøggustovu, men Katrin segði, at alt var fult og at fleiri hundráð børn

heldur ikki sluppu at bliva ansað hjá kommununi. Hon segði eisini, at vit máttu tosa við politikararnar, tí teir bestemma, hvussu nógv børn skulu sleppa í barnagarð. Hvar munnu politikarar koma frá?

Mamma og babba siga, at ein av politikarunum, sum bestemmar hvussu nógv børn sleppa í barnagarð, eitur Elin. Hon átti einaferð børn, sum vóru so lítil sum eg, tey sluppu heldur ikki í barnagarð, so bleiv hon rasandi óð og skeldaði so nógv út, at politikararnir bygdu nógvar barnagarðar.

Men nú eru børnini hjá Elin blivin so stór, at tey ikki skulu í barnagarð longur. Babba sigur eisini, at børnini hjá inum politikarunum eru stór, so teir leggja heldur einki í at eg

ikkisleppi í barnagarð. Teir siga bara, at tað kostar kommununi ov nógv pengar.

Høvdu vit áttu nógvar pengar, so kundi eg kanska farið í barnagarð á Velba-stað, men so nógvar pengar eiga vit ikki.

Góða Elin og hinir politikararnir, kunnu tit ikki gera okkurt, so at eg og systir mín, og øll hini børnini kunnu sleppa í barnagarð og vøggustovu, so skal eg ikki gloyma tykkum aftur. Tykkum nýtist ikki at gera barnagarðar, sum eru líka flottir sum hinir, tí teir kosta alt ov nógvar pengar, bara okkurt hús, har sum tað er stuttligt at vera.

Heilsan,

Maria & Beinta

Postverk Føroya

Vanliga ganga vit ikki og hugsa um, hvussu ótrúliga góðan postflutning vit hava í Føroyum. Tá alt gongur, sum tað skal, halda vit bert, at tað er í lagi, og skuldi eitthvørt ikki verið so, er lætt at finna pennin til at siga frá.

Her far eg at siga frá fyra postsendingum, sum mær hava verið fyrri, neyvan man eg vera í serstöðu.

Summarið 1994 skuldu vit fara til Noregs í summarrí. Vit skuldu við »Norrønu«, hava bilin við og koyra frá Bergen til Oslo. Leiðina, vit skuldu halda, høvdu vit fingið at vita frá kunnugum manni í Oslo. Hósdagin fyrri, sum vit skuldu sigla mánadag kl. 13, ringir sami maður og sigur frá, at vit mugu fara aðra leið, tí vegarbeiði er, og ilt er tá at »ita, hvussu leingi vit tá verða noyðd at biða á vegum. Hann skuldi senda okkum nýggja frágreiðing um, hvussu vit skuldu koyra um Hardangarleiðina. Nú var tíðin vorðin ov stutt til, at brævið kundi koma til Viðareiðis, so eg bað hann senda brævið til bústað mín í Havn. Vit komu til Havnar sunnukvöld. Tað fyrsta, eg gjørdi, var at hyggja í postkassan.

Har var einki bræv – nei, sjálvandi ikki, – eg hevði jú sjálf biðið um, at postur, ið kom til bústað mín í Havn, skuldi sendast til Viðareiðis. Nú vóru góð ráð dýr, men har var einki at gera.

Um 10-tíðina um kvöldið, tá mær var hyggiandi út gjøgnum vindeygad, sá eg grannakonuna koma til húsar. Í somu løtu rann mær til hugs, at svigarsonur hennara arbeiði á posthúsinum. Eg fór yvir og spurdi hana, um hon visti, um svigarsonurin skuldi til arbeiðis dagin eftir. Jú, tað skuldi hann, og bað hon meg ringja til hann, tí hann var ikki farin til songar. Eg so gjørdi, fekk eitt sera vinarligt svar, at hann skuldi gera, hvat hann kundi. Morgunin eftir, áðrenn klokkan var 8, bankaði upp á dyrnar. Uttan fyrri stóð postmaðurin við bræv í hendi.

Túrin gekk av tí besta, postmonnum fyrri at takka. Vit fóru úr Bergen kl. 12 um dagin, og vóru í Oslo kl. 9.30 um kvöldið.

Í november mánað 1995 ringdi eg til ein handil í Havn og keypti eina gávu, sum eg bað tey um at senda út í býin dagin eftir, handils-

kvinnu svaraði, at hon helt, tað var ov kostnaðarmikið at senda ein bil, hon fór á posthúsið eftir dagurda og skuldi senda gávuna við postinum. Dagin eftir ringdi eg til føðingardagsbarnið, ynskti til lukku og segði, at ein gáva kom seinni. Svárið, eg fekk, var, gávan er komin, pakkin kom í gjárkvöldið.

Á jolum hevði eg lovað at koma til Havnar, men kavi kom, so ikki var koyrandi. Eitt sindur kedd var eg um, at ommusonurin onga jólagávu fekk, so eg fór yvir á posthúsið her á Viðareiði, áðrenn postbilurin kom úr Klaksvík friggjamorgunin, helt kanska, hann kundi fáa pakkan millum jól og nýggjár, men longu leygardagin varð pakkin borin niðan undir Varða.

Enn einaferð havi eg upplivað tað mest ótrúliga. Ein ommusonur, sum býr í Danmark, fylti 6 ár seinasta friggjadag, hann hevði eitt ynski, og tað var at fáa bændið, har tey syngja føðingardagssangin »tillukku, tillukku«. Mikudagn fór eg inn til Klaksvíkar, men illa gekk, einki band at finna, so eg keypti okkurt annað, for á posthúsið og sendi honum

ein lítlan pakka. Á veg úr aftur Klaksvíkini sá eg ein handil, sum eg helt, kanska kundi hava bændið. Jú, so var, bændið fekk eg. Handilsmaðurin var bæði blíður og týður, koyrdi bændið í ein brævhláva og setti frimerki á, so eg aftur á posthúsið, men nú var afturlatið. Brævið fór í postkassan, og eg til húsar aftur.

Friggjadagin ringdi eg til Danmarkar fyrri at siga tillukku. Satt at siga hevði eg ætlað mær at sagt frá, at eg hevði fingið bændið, og at tað fór at koma seinni. Tá eg spurdi føðingardagsbarninum, fekk eg at vita, at hann stóð og dansaði framman fyrri bandupptakarunum, meðan tey sungu »tillukku, tillukku«.

Eitt bræv, koyrt í postkassan í Klaksvík eftir afturlatingartíð, borið út í Ballerup dagin eftir, er tað ikki ótrúligt!

Hvønn gerandismorgun fáa vit postin bórnan inn um dyrnar. Sig so, at ikki okkurt er væl eydnað í Føroyum.

Ein heilsan til øll, ið starvast innan postverkið.

Nicolina Jensen Beder,
Viðareiði

Fiska frítt við húki

Til Føroya Landsstýri og vinnuvevd lögtingsins Tórshavn

Klaksvíkar Útróðrarfelag stuðlar teimum útróðrarmönnum, sum biðið hava um fund við myndugleikar-

nar um stöðuna, sum tikið hevur seg upp, nú ið kvotan hjá útróðrarbátum er uppfiskað, og heitir felagið á landsstýri og lögting um at syrgja fyri, at útróðrarbátarnir ikki verða lagdir av teimum ávum.

Teir hava ongaraðrar mogleikar.

Samtíðis vil felagið mæla til, at kvotulógin beinanvegin verður avtíkin og avloyst av einari skipan, har tað verður frítt at fiska við húki, tí at húkur oyðir ongan

fiskastovn og hevur natúrligar avmarkingar í veðri og streymi.

Viðringarmest,

í Klaksvík á Mariumessu um várið 1996
Frits Olsen, form.